

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 88/2020-108

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 9. júna 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duřu o ústavnej sťažnosti obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom JUDr. Rastislavom Smieškom, Záhradnícka 74, Bratislava, ktorou namieta porušenie základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3 Cob 24/2019 z 24. júla 2019, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3 Cob 24/2019 z 24. júla 2019 p o r u š e n é b o l i .

2. Uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3 Cob 24/2019 z 24. júla 2019 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d ě a ľ š i e k o n a n i e .

3. Krajský súd v Košiciach je povinný nahradiť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], trovy konania v sume 533,88 € (slovom päťstotridsaťtri eur a osemdesiatosem centov) na účet jej právneho zástupcu JUDr. Rastislava Smieška, Záhradnícka 74, Bratislava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia, sťažnostná argumentácia a stav konania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. novembra 2019 doručená ústavná sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. Rastislavom Smieškom, Záhradnícka 74, Bratislava, ktorou namietala porušenie základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Cob 24/2019 z 24. júla 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľka bola stranou v konaní vedenom Okresným súdom Spišská Nová Ves (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 13 Cb 10/2018 v procesnom postavení žalobkyne, ktorá sa žalobou proti obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaná“) domáhala zaplatenia sumy 105 357,13 € s príslušenstvom z titulu neuhradenia kúpnej ceny.

3. Okresný súd rozsudkom č. k. 13 Cb 10/2018-45 z 30. augusta 2018 (ďalej len „kontumačný rozsudok“) rozhodol výrokom I, že žalovaná je povinná zaplatiť sťažovateľke sumu 105 357,13 € s úrokom z omeškania, a výrokom II, že sťažovateľka má proti

žalovanej nárok na plnú náhradu trov konania. Pri vydávaní kontumačného rozsudku okresný súd zastával názor, že boli splnené podmienky na vydanie kontumačného rozsudku v súlade s § 273 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), keďže žalovaná bola vyzvaná na písomné vyjadrenie k žalobe a na použitie prostriedkov procesnej obrany a zároveň aj poučená o svojich procesných právach a povinnostiach vrátane poučenia o možnosti vydania rozsudku pre zmeškanie a relevantné výzvy a poučenia jej boli doručené do vlastných rúk, avšak na tieto v stanovenej lehote nereagovala.

4. O návrhu žalovanej na zrušenie kontumačného rozsudku rozhodol okresný súd uznesením č. k. 13 Cb 10/2018-103 z 20. novembra 2018 (ďalej len „uznesenie z 20. novembra 2018“) tak, že ho zamietol. Považoval pritom za preukázané, že žalovanej boli všetky relevantné písomnosti s výzvou na vyjadrenie riadne doručené postupom podľa § 105 ods. 1 CSP do elektronickej schránky. Údajnú chybu v komunikácii medzi zamestnancami žalovanej a štatutármi žalovanej, v dôsledku ktorej sa žalovaná nedozvedela o žalobe, okresný súd nevyhodnotil ako objektívny a ospravedlniteľný dôvod na zrušenie kontumačného rozsudku. O odvolaní žalovanej proti uzneseniu okresného súdu z 20. novembra 2018 rozhodol krajský súd napadnutým uznesením tak, že citované rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil a kontumačný rozsudok vydaný okresným súdom zrušil.

5. Sťažovateľka považuje napadnuté uznesenie krajského súdu za nedostatočne odôvodnené predovšetkým z dôvodu, že krajský súd pri rozhodovaní o odvolaní žalovanej neaplikoval ustanovenia Civilného sporového poriadku a zákona č. 305/2013 Z. z. o elektronickej podobe výkonu pôsobnosti orgánov verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o e-Governmente) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o e-Governmente“) týkajúce sa existencie ospravedlniteľných dôvodov na zrušenie kontumačného rozsudku a doručovania písomností do elektronickej schránky ústavne súladným spôsobom.

6. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu vyplýva, že dôvodmi zrušenia kontumačného rozsudku vydaného okresným súdom boli skutočnosti, podľa

ktorých žalovaná ešte pred podaním žaloby mala k pohľadávke sťažovateľky námietky, takže bolo zrejmé, že medzi stranami sporu bol rozpor (bod 41 napadnutého uznesenia krajského súdu), a podľa ktorých existovali ospravedlniteľné dôvody na zrušenie kontumačného rozsudku, „pretože nedostatočná komunikácia medzi preberateľom zásielky a vedúcim pracovníkom, aj keď je to vecou spoločnosti, takýmto dôvodom je, prihliadajúc na vyššie uvedení zásadu spravodlivosti“ (bod 42 napadnutého uznesenia krajského súdu).

7. Sťažovateľka sa v ďalšom odvoláva na odôvodnenie obsiahnuté v náleze ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 238/2019 z 10. septembra 2019, ktorý sa podľa jej názoru „podrobne zaoberá obdobným prípadom“.

8. Sťažovateľka nesúhlasí s odôvodnením krajského súdu, podľa ktorého sú dôvody uvádzané žalovanou ospravedlniteľné, a teda aj spôsobilé vyvolať zrušenie kontumačného rozsudku. V tejto súvislosti poukazuje na § 13 ods. 1 písm. a) zákona o e-Governmente a skutočnosť, že žalovanej bola aktivovaná elektronická schránka. Žalovaná, ktorej boli písomnosti zo strany okresného súdu doručované do elektronickej schránky a ktorá zmeškala lehotu na podanie vyjadrenia podľa § 273 písm. a) CSP, mala podľa sťažovateľky povinnosť preukázať, že si elektronickú úradnú správu nemohla objektívne prevziať z dôvodu, ktorý nenastal na jej strane alebo jej pričinením [§ 33 ods. 1 písm. a) zákona o e-Governmente], alebo z dôvodu, ktorý jej objektívne neznemožnil prevziať si elektronickú úradnú správu, ale takéto prevzatie by bolo spojené s nepomernými ťažkosťami [§ 33 ods. 1 písm. b) zákona o e-Governmente].

9. Tvrdenie o nedostatočnej komunikácii (bod 6 tohto uznesenia) nie je podľa sťažovateľky pre rozhodnutie krajského súdu podľa § 277 ods. 1 a 2 CSP relevantné. V tomto kontexte namieta, že „odhliadnuc od maximálne stručného odôvodnenia napádaného uznesenia KS KE, sú vyvodené závery zjavne neodôvodnené a arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlniteľné a neutržateľné.“.

10. Podľa sťažovateľky bolo vydanie kontumačného rozsudku okresným súdom adekvátnym a primeraným rozhodnutím predstavujúcim procesnú sankciu za pasivitu žalovanej v spore.

11. Existenciu rozporu medzi stranami sporu, na ktorú poukázal v napadnutom uznesení krajský súd (k tomu pozri bod 6 tohto uznesenia), nepovažuje sťažovateľka za prekážku vydania kontumačného rozsudku.

12. Na podklade uvedených skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie o nej rozhodol nálezom tak, že vysloví porušenie základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 a 3 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu, napadnuté uznesenie krajského súdu zruší a vec vráti krajskému súdu na ďalšie konanie a zároveň sťažovateľke prizná náhradu trov konania.

13. Uznesením ústavného súdu č. k. IV. ÚS 88/2020-55 z 13. marca 2020 bola ústavná sťažnosť sťažovateľky v časti namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu prijatá na ďalšie konanie a vo zvyšnej časti bola ústavná sťažnosť odmietnutá ako zjavne neopodstatnená v súlade s § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

II.

Vyjadrenia krajského súdu a zúčastnenej osoby a replika sťažovateľky

14. Na výzvu ústavného súdu sa k ústavnej sťažnosti prípisom sp. zn. I SprV 281/2020 z 28. apríla 2020 vyjadril podpredseda krajského súdu, ktorý predovšetkým zdôraznil, že argumentáciu sťažovateľky nepovažuje za dôvodnú, keďže „svoje uznesenie č. k. 3Cob/24/2019 zo dňa 24. júla 2019 odôvodnil ustanovením § 277 ods. 1 Civilného sporového poriadku o zrušení rozsudku pre zmeškanie,

pre zmeškanie lehoty na podanie vyjadrenia k žalobe. Uviedol, že ak medzi stranami sporu je rozpor o dôvodnosti uplatnenej pohľadávky žalobcu, súd musí pri rozhodovaní prihliadať na to, aby rozhodnutie zodpovedalo základným požiadavkám spravodlivosti, preto zrušil rozsudok pre zmeškanie vydaný súdom prvej inštancie.“.

15. Podpredseda krajského súdu zároveň ústavnému súdu oznámil, že súhlasí s upustením od ústneho pojednávania o prijatej ústavnej sťažnosti v súlade s § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

16. Podľa § 126 zákona o ústavnom súde ústavný súd po prijatí časti ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie upovedomil o podanej ústavnej sťažnosti zúčastnenú osobu vystupujúcu v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 3 Cob 24/2019 v procesnom postavení žalovanej, pričom ju zároveň vyzval na prípadné vyjadrenie k ústavnej sťažnosti.

17. Zúčastnená osoba zastúpená advokátskou kanceláriou SOUKENÍK – ŠTRPKA, s. r. o., Šoltésovej 14, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Igor Vranka, LL.M., v reakcii na výzvu ústavného súdu podaním zo 17. apríla 2020 ústavnému súdu navrhla odmietnutie ústavnej sťažnosti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, prípadne nevyhovenie ústavnej sťažnosti a zároveň ústavný súd požiadala o priznanie náhrady trov právneho zastúpenia v sume 1 543,18 €.

18. Zúčastnená osoba predovšetkým zdôrazňuje s odkazom na právnu úpravu obsiahnutú v § 277 ods. 1 a 3 CSP, že konala v súlade so zákonom, a nie nad jeho rozsah, keďže po tom, ako jej bol doručený kontumačný rozsudok okresného súdu, podala proti nemu v zákonom stanovenej lehote návrh na jeho zrušenie pre existenciu ospravedlniteľného dôvodu, pre ktorý zúčastnená osoba ako žalovaná zmeškala lehotu na vyjadrenie k žalobe sťažovateľky. V tejto súvislosti zdôrazňuje, že len uvedená skutočnosť (existencia ospravedlniteľného dôvodu) je pre posúdenie veci návrhu na zrušenie kontumačného rozsudku rozhodujúca. Podľa zúčastnenej osoby je samotný skutkový a právny stav prejednávanej veci bezvýznamný.

19. Zúčastnená osoba ďalej upriamuje pozornosť na podľa jej názoru zavádzajúcu informáciu obsiahnutú v ústavnej sťažnosti, podľa ktorej *«okresný súd elektronicky (cez ústredný portál slovensko.sk) zaslal žalovanej „do vlastných rúk s fikciou doručenia“ výzvu na vyjadrenie, žalobu a poučenie o procesných právach a povinnostiach strán sporu; vypršaním úložnej lehoty s fikciou doručovania bola správa úspešne doručená žalovanému»*. Zúčastnená osoba v tomto kontexte zdôrazňuje, že samotný okresný súd potvrdil, že zúčastnená osoba si žalobu s výzvou na vyjadrenie k nej riadne prevzala 9. mája 2018. Z napadnutého uznesenia krajského súdu pritom rovnako nevyplývajú skutočnosti o vypršaní úložnej lehoty s fikciou doručenia.

20. Podľa zúčastnenej osoby je nepravdivé konštatovanie sťažovateľky aj účelové, vykonané len z dôvodu, aby mohla poukázať na zákon o e-Governmente, ktorý by sa mal v prejednávanej veci aplikovať, a zároveň aj na závery obsiahnuté v náleze ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 238/2019. Zúčastnená osoba argumentuje, že skutkové okolnosti touto ústavnou sťažnosťou prejednávanej veci a veci prejednávanej ústavným súdom pod sp. zn. I. ÚS 238/2019 sú rozdielne, keďže zúčastnená osoba nikdy netvrdila, že *„portál slovensko.sk bol nefunkčný a/alebo, že by cez daný portál nebolo spoločnosti [REDAKČIA] [REDAKČIA] doručené uznesenie zo dňa 30.04.2018 – výzva na vyjadrenie sa k žalobe sťažovateľa.“*

21. Zúčastnená osoba vzhľadom na už uvedené skutočnosti nesúhlasí s podpornou aplikáciou záverov ústavného súdu obsiahnutých v jeho náleze sp. zn. I. ÚS 238/2019 v touto ústavnou sťažnosťou prejednávanej veci. Ďalej tvrdí, že žaloba sťažovateľky spolu s výzvou na vyjadrenie boli 9. mája 2018 prevzaté *„nesprávnym systémovým zlyhaním pracovníkmi [REDAKČIA], čo znamená, že vedúci zamestnanci [REDAKČIA] sa touto vecou objektívne zaoberať nemohli, keďže sa s touto vecou nemohli objektívne ani oboznámiť, nakoľko im nebola doručená a prevzatá zásielka zo súdu riadne predložená, pretože zo strany zamestnancov [REDAKČIA] preberajúcich poštu nebola príslušná zásielka zo súdu ani interne zaevidovaná a zažurnalizovaná do došlej pošty.“*

22. Na podklade uvedených skutočností zúčastnená osoba nepovažuje napadnuté uznesenie krajského súdu, ktorý sa správne zameral na posúdenie toho, či na strane zúčastnenej osoby bol alebo nebol ospravedlniteľný dôvod na zrušenie kontumačného rozsudku, za svojvoľné či arbitrárne.

23. Následne na výzvu ústavného súdu zaujala k vyjadreniam podpredsedu krajského súdu a zúčastnenej osoby stanovisko sťažovateľka, ktorá v prípise doručenom ústavnému súdu 25. mája 2020 predovšetkým v podstatnom zdôraznila, že považuje napadnuté uznesenie krajského súdu za arbitrárne a neospravedlniteľné predovšetkým z dôvodu, že nedostatočnú komunikáciu medzi preberateľom zásielky a vedúcim pracovníkom nemožno považovať za ospravedlniteľný dôvod zmeškania lehoty na podanie vyjadrenia podľa § 273 písm. a) CSP tak, ako to tvrdí krajský súd.

24. Sťažovateľka považuje argumenty zúčastnenej osoby za sekundárne a vo vzťahu k predmetu ústavného prieskumu v konaní o ústavnej sťažnosti aj za irelevantné. Sťažovateľka vyjadruje presvedčenie, že zúčastnená osoba mala o žalobe a výzve na vyjadrenie k nej vedomosť, keďže právny zástupca sťažovateľky tieto informácie poskytol zamestnankyni zúčastnenej osoby. Uvedené skutočnosti sťažovateľka podľa jej názoru preukázala e-mailovou výzvou zo 17. mája 2018 adresovanou právnomu zástupcovi zúčastnenej osoby. V ďalšom sťažovateľka cituje obsiahly komentár k zákonnej procesnej úprave vydania kontumačného rozsudku z knižnej publikácie ŠTEVČEK, M. a kol. *Civilný sporový poriadok. Komentár*. Praha : C. H. Beck, 2016.

25. V závere svojho vyjadrenia sťažovateľka zdôrazňuje, že v okolnostiach prejednávanej veci nie je sporné, že žalovaná je právnickou osobou, ktorej v zmysle § 13 ods. 1 písm. a) zákona o e-Governmente bola automaticky aktivovaná schránka na doručovanie elektronických úradných dokumentov vrátane dokumentov doručovaných všeobecnými súdmi. Ak má strana aktivovanú elektronickú schránku, všeobecný súd musí prioritne doručovať do tejto schránky, pričom doručovanie sa spravuje v takomto prípade ustanoveniami zákona o e-Governmente, ktorý je v časti upravujúcej elektronické

doručovanie *lex specialis* k Civilnému sporovému poriadku. Sťažovateľka si zároveň uplatňuje náhradu trov konania v celkovej sume 1 928,97 €.

26. V závere svojho podania sťažovateľka ústavnému súdu oznámila, že súhlasí s upustením od ústneho prejednávania veci ústavnej sťažnosti.

27. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami k opodstatnenosti ústavnej sťažnosti dospel k názoru, že od prípadného pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

III.

Právomoc ústavného súdu a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva

28. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

29. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

30. Predmetom ústavnej sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľky zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu, ktorým bolo rozhodnuté o odvolaní proti uzneseniu súdu prvej inštancie o zamietnutí návrhu na zrušenie kontumačného rozsudku a zrušení kontumačného rozsudku okresného súdu. Sťažovateľka argumentuje neústavným výkladom vo veci aplikovaných ustanovení Civilného sporového poriadku a zákona o e-Governmente.

31. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

32. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo prejednaná súdom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

33. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1 ústavy) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje Najvyšší súd Slovenskej republiky (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Pri uplatňovaní právomoci podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 19/02, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Úlohou ústavného súdu rovnako nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01).

34. Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti uprednostňuje materiálne poňatie právneho štátu, ktoré spočíva okrem iného na interpretácii právnych predpisov z hľadiska ich účelu a zmyslu, pričom pri riešení (rozhodovaní) konkrétnych prípadov sa nesmie opomínať, že prijaté riešenie (rozhodnutie) musí byť akceptovateľné aj z hľadiska všeobecne ponímanej spravodlivosti (m. m. IV. ÚS 1/07, IV. ÚS 75/08, I. ÚS 57/07, I. ÚS 82/07, IV. ÚS 182/07). Všeobecný súd pri svojom rozhodovaní nie je doslovným

znením zákonného ustanovenia viazaný absolútne. Môže, dokonca sa musí od neho (od doslovného znenia právneho textu) odchýliť v prípade, ak to vyžaduje účel zákona, systematická súvislosť alebo požiadavka ústavou súladného výkladu zákonov a obdobných všeobecne záväzných právnych predpisov (čl. 152 ods. 4 ústavy). Samozrejme, i v týchto prípadoch sa musí vyvarovať svojvôle (arbitrárnosti) a svoju interpretáciu právnej normy musí založiť na racionálnej argumentácii (m. m. III. ÚS 72/2010). V prípadoch nejasnosti alebo nezrozumiteľnosti znenia ustanovenia právneho predpisu alebo v prípade rozporu tohto znenia so zmyslom a s účelom príslušného ustanovenia, o ktorého jednoznačnosti niet pochybnosti, možno uprednostniť výklad *e ratione legis* pred doslovným gramatickým (jazykovým) výkladom. Viazanosť štátnych orgánov v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy totiž neznamená výlučnú a bezpodmienečnú nevyhnutnosť doslovného gramatického výkladu aplikovaných zákonných ustanovení. Ustanovenie čl. 2 ods. 2 ústavy nepredstavuje iba viazanosť štátnych orgánov textom, ale aj zmyslom a účelom zákona (III. ÚS 341/07). Ústavne konformný výklad je príslušný orgán verejnej moci povinný uplatňovať vo vzťahu k všetkým účastníkom konania (stranám sporu) a zároveň garantovať ich primeranú rovnováhu tak, aby bolo rozhodnutie v predmetnej veci akceptovateľné z hľadiska požiadaviek vyplývajúcich jednak z ústavy, ako aj medzinárodných zmlúv o ľudských právach a základných slobodách, ktorými je Slovenská republika viazaná.

35. Prípady, v ktorých nesprávna aplikácia jednoduchého práva všeobecným súdom má za následok porušenie základných práv a slobôd, sú tie, v ktorých táto nesprávna aplikácia jednoduchého práva je spätá s konkurenciou jednotlivých noriem tohto práva, prípadne s konkurenciou rôznych interpretačných alternatív, v ktorých sa odráža kolízia ústavných princípov, a naostatok za také možno považovať aj prípady svojvoľnej aplikácie jednoduchého práva. Pojem svojvôle možno interpretovať na prípady, keď všeobecný súd urobí taký výklad použitej právnej normy, ktorý je v extrémnom rozpore s právom na súdnu ochranu a princípom spravodlivosti, alebo ho urobí v inom než zákonom ustanovenom a v právnom myslení konsenzuálne akceptovanom význame či bez bližších nerozpoznatelných kritérií (m. m. I. ÚS 533/2016). O svojvôli (arbitrárnosti) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade,

ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (III. ÚS 264/05, ZNaU 100/2005).

36. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo strany konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami konania. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, preto postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo strany konania na súdnu ochranu, resp. spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

37. Aj judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo vzťahu k čl. 6 ods. 1 dohovoru uvádza, že hoci tento článok zaväzuje súd, aby odôvodnil svoje rozhodnutie, neznamená to, aby na každý argument strany konania dal podrobnú odpoveď (rozsudok ESLP vo veci Van Hurk v. Holandsko z 19. 4. 1994, sťažnosť č. 16034/90, § 61). Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Rozsah, na ktorý sa povinnosť súdov odôvodniť svoje rozhodnutia vzťahuje, môže byť podľa povahy rozhodnutia rôzny. Okrem iného je potrebné zohľadniť aj rôznorodosť návrhov, ktoré strana konania môže podať na súdoch, ako aj rozdiely existujúce v zmluvných štátoch v súvislosti s právnou úpravou, zvyklosťami, právnymi názormi a vynášaním a vyhotovovaním rozhodnutí (rozsudok ESLP vo veci Ruiz Torija a Hiro Balani v. Španielsko z 9. 12. 1994, sťažnosť č. 18390/91). Skutočnosť, že súd neprejedná každú podrobnosť tvrdenú stranou konania, nie je sama osebe v rozpore s požiadavkou spravodlivého prejednávania veci. Podstatné však je, aby sa neprehliadlo právo strany konania byť vypočutou a aby súd posúdil tvrdenia strany konania, hoci sa to explicitne neodrazí v konečnom rozhodnutí (rozhodnutie č. 10153/82 z 13. 10. 1986, D. R. 49, s. 67, 74).

38. Uvedené východiská bol povinný dodržat' pri rozhodovaní vo veci návrhu žalovanej na zrušenie kontumačného rozsudku aj krajský súd (ako súd odvolací), preto bolo úlohou ústavného súdu v rámci rozhodovania o ústavnej sťažnosti posúdiť, či ich skutočne rešpektoval, a to minimálne v takej miere, ktorá je z ústavného hľadiska akceptovateľná a udržateľná.

IV.

Posúdenie veci ústavným súdom

39. Podstatou vecného posúdenia ústavnej sťažnosti je ústavná udržateľnosť krajským súdom podaného výkladu ospravedlniteľného dôvodu zmeškania lehoty na podanie vyjadrenia k žalobe.

40. V súlade s § 273 CSP súd môže aj bez nariadenia pojednávania rozhodnúť o žalobe podľa § 137 písm. a) rozsudkom pre zmeškanie, ktorým žalobe vyhovie, ak

a) uznesením uložil žalovanému povinnosť v určenej lehote písomne vyjadriť sa k žalobe a v tomto svojom vyjadrení uviesť rozhodujúce skutočnosti na svoju obranu, pripojiť listiny, na ktoré sa odvoláva, a označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení a žalovaný túto povinnosť bez vážneho dôvodu nesplnil,

b) v uznesení podľa písmena a) poučil žalovaného o následkoch nesplnenia takto uloženej povinnosti vrátane možnosti vydania rozsudku pre zmeškanie a

c) doručil uznesenie podľa písmena a) žalovanému do vlastných rúk.

41. Podľa § 274 CSP na pojednávaní rozhodne súd o žalobe podľa § 137 písm. a) na návrh žalobcu rozsudkom pre zmeškanie, ktorým žalobe vyhovie, ak

a) sa žalovaný nedostavil na pojednávanie vo veci, hoci bol naň riadne a včas predvolaný a v predvolaní na pojednávanie bol žalovaný poučený o následku nedostavenia sa vrátane možnosti vydania rozsudku pre zmeškanie a

b) žalovaný neospravedlnil svoju neprítomnosť včas a vážnymi okolnosťami.

42. Podľa § 277 ods. 1 a 2 CSP ak žalovaný z ospravedlniteľných dôvodov zmeškal lehotu na podanie vyjadrenia podľa § 273 písm. a), môže podať návrh na zrušenie rozsudku pre zmeškanie spolu s vyjadrením. Ak súd, ktorý rozsudok pre zmeškanie vydal, návrhu vyhovie, rozsudok pre zmeškanie uznesením zruší a začne vo veci opäť konať (odsek 1). Ak žalovaný z ospravedlniteľného dôvodu zmeškal pojednávanie vo veci, na ktorom bol vyhlásený rozsudok pre zmeškanie, súd na návrh žalovaného tento rozsudok uznesením zruší a nariadi nové pojednávanie (odsek 2).

43. Ústavný súd už uviedol, že kontumačný rozsudok ako osobitný druh súdneho rozhodnutia je dôsledkom procesnej pasivity procesných strán v sporovom konaní. Skutkovým základom kontumačného rozsudku vydaného v neprospech žalovaného (ustanovenia § 273 až § 277 CSP) je žalobcom tvrdený skutkový stav – kontumačne sa vyhovie žalobcom tvrdenému nároku. Aj napriek tomu, že zákonná právna úprava výslovne nerieši to, či kontumačný rozsudok možno vydať aj v situácii, keď sú tvrdenia žalobcu rozporné, uvedené spadá pod výraz „súd môže“ v hypotéze § 273 CSP. Všeobecný súd teda disponuje mierou voľnej úvahy, v rámci ktorej pri uplatnení citovaného ustanovenia Civilného sporového poriadku má možnosť zvážiť, či kontumačný rozsudok vo fáze pred nariadením pojednávania a bez návrhu žalobcu vydá alebo bude v konaní pokračovať, pričom zohľadňuje aj skutočnosť spornosti tvrdení žalobcu. Všeobecný súd však možnosť takejto úvahy vo fáze pojednávania za predpokladu, že sú splnené podmienky stanovené v § 274 CSP a žalobca o vydanie kontumačného rozsudku požiada, nemá. Je teda povinný nasledovať prejav dispozičného princípu a žalobe kontumačným rozsudkom vyhovieť (m. m. I. ÚS 238/2019 a odkaz na dielo v ňom citované – ŠTEVČEK, M. a kol. *Civilný sporový poriadok. Komentár*. Praha : C. H. Beck, 2016, s. 1001 a 1002.).

44. V konkrétnych okolnostiach prejednávanej veci okresný súd kontumačný rozsudok bez nariadenia pojednávania (§ 273 CSP) vydal, zohľadňujúc skutočnosť doručenia výzvy na písomné vyjadrenie k žalobe sťažovateľky a na použitie prostriedkov procesnej obrany, ako aj poučenia o procesných právach a povinnostiach vrátane poučenia o možnosti vydania kontumačného rozsudku do vlastných rúk žalovanej (9. mája 2018). Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaná sa v stanovenej lehote nevyjadrila, okresný súd

zastával názor, že boli splnené podmienky pre vydanie kontumačného rozsudku pre zmeškanie žalovanej. Ústavný súd len pre úplnosť zdôrazňuje s prihliadnutím na obsah vyžiadaného spisu vzťahujúceho sa na konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 13 Cb 10/2018, že relevantné písomnosti boli okresným súdom doručované žalovanej (zúčastnená osoba) do elektronickej schránky a podľa doručky zažurnalizovanej v spise aj úspešne doručené 9. mája 2018 o 8.49 h.

45. Súc viazaný návrhom na zrušenie kontumačného rozsudku podaného žalovanou v súlade s § 277 ods. 1 CSP, je existencia ospravedlniteľného dôvodu zmeškania lehoty na podanie vyjadrenia k žalobe výlučným predpokladom na zrušenie kontumačného rozsudku. Tento ospravedlniteľný dôvod je žalovaná povinná tvrdiť a preukázať, pretože bude predmetom posudzovania všeobecného súdu. V samotnom návrhu žalovanej na zrušenie kontumačného rozsudku okresného súdu zo 14. septembra 2018 (č. l. 58 až 64) táto v podstatnom zvýraznila skutočnosť, že zamestnanci žalovanej poverení spracovaním pošty z elektronickej schránky si pre pracovnú vyťaženosť nevšimli technickú chybu, v dôsledku ktorej bola táto došlá pošta z elektronickej schránky zaevidovaná nesprávne, resp. nebola vôbec zaevidovaná a zažurnalizovaná do interného systému žalovanej, čo spôsobilo, že sa informácia o začatí súdnom konaní a výzve okresného súdu na vyjadrenie k žalobe k vedúcim zamestnancom žalovanej vôbec nedostala. K riadnemu oboznámeniu sa vedúcich zamestnancov podľa žalovanej došlo až doručením a oboznámením sa s kontumačným rozsudkom vydaným okresným súdom. Okrem uvedeného žalovaná zvýraznila aj aktuálny stav v čase doručovania výzvy charakterizovaný prípravami na letný režim a dovolenkové obdobie.

46. V uznesení z 20. novembra 2018 vo veci návrhu žalovanej na zrušenie kontumačného rozsudku okresný súd okrem už v bode 4 tohto uznesenia zdôraznených skutočností akcentoval aj to, že

„doručenie dňa 09.05.2018 nie je podľa názoru súdu doručením v čase letného a dovolenkového režimu, pričom ani dovolenkový režim nepovažuje súd za ospravedlniteľný dôvod, nakoľko každá spoločnosť si musí zabezpečiť chod aj počas čerpania dovoleniek a zvlášť preberanie pošty je dôležité v každom období.“

47. Navyše podľa názoru okresného súdu už „zo samotnej žaloby je zrejmé, že žalobca poukazoval na spornosť faktúry, ktorú si žalovaný uplatňoval na započítanie a že žalovaný mal vedomosť ešte pred začatím súdneho konania o spornosti započítania poskytnutej fakturovanej služby, pretože faktúra a zápočet bol žalobcom žalovanému vrátené s poukazom, že túto pohľadávku nepovažuje za oprávnenú. Pokiaľ ide o pohľadávku, ktorá je predmetom tohto súdneho konania, k tomu súd poukazuje, že žalovaný sám podľa ním vyhotoveného Oznámenia o jednostrannom započítaní pohľadávok zo dňa 06.12.2017 ako aj Dohody o zápočte pohľadávok zo dňa 06.12.2017, túto pohľadávku uviedol ako započítania schopnú a splatnú. S prihliadnutím na uvedené skutočnosti a na to, že boli splnené všetky podmienky podľa § 273 CSP rozhodol súd bez nariadenia pojednávania rozsudkom pre zmeškanie žalovaného.“

48. Zo stručného odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu vyplýva, že dôvodmi na zmenu uznesenia okresného súdu z 20. novembra 2018 vo veci zrušenia kontumačného rozsudku vydaného okresným súdom boli skutočnosti, podľa ktorých žalovaná ešte pred podaním žaloby mala k pohľadávke sťažovateľky námietky, takže bolo zrejmé, že medzi stranami sporu bol rozpor [teda, že uplatňovaný nárok je sporný (bod 41 napadnutého uznesenia krajského súdu)], a podľa ktorých existovali ospravedlniteľné dôvody na zrušenie kontumačného rozsudku, „pretože nedostatočná komunikácia medzi preberateľom zásielky a vedúcim pracovníkom, aj keď je to vecou spoločnosti, takýmto dôvodom je, prihliadajúc na vyššie uvedení zásadu spravodlivosti.“ (bod 42 napadnutého uznesenia krajského súdu).

49. V konaní o zrušenie kontumačného rozsudku sa všeobecný súd nezaobera tým, či boli splnené zákonné predpoklady pre vydanie takéhoto rozsudku, ale je oprávnený posúdiť len to, či okolnosti uvádzané a preukázané žalovaným (zistené všeobecným súdom) (ne)možno považovať za ospravedlniteľný dôvod zmeškania lehoty na vyjadrenie k žalobe zo strany žalovaného či jeho neprítomnosti na pojednávaní. Príčina zmeškania lehoty na vyjadrenie či pojednávania žalovaným musí mať s ohľadom na povahu, nepredvídateľnosť, závažnosť, rozsah alebo z iných dôvodov aspekt ospravedlniteľnosti

(k tomu pozri aj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Obdo 26/2019 z 29. januára 2020).

50. Samotný pojem „ospravedlniteľný dôvod“ v zmysle § 277 ods. 1 a 2 CSP nie je právnou normou definovaný, a preto je na úvahe všeobecného súdu, ktoré okolnosti v intenciách konkrétneho prípadu posúdi ako okolnosti hodné ospravedlnenia nevyjadrenia sa žalovaného k žalobe či jeho neúčasti na pojednávaní.

51. S odkazom na už uvedené bolo pre krajský súd, ktorý rozhodoval vo veci návrhu na zrušenie kontumačného rozsudku, podstatné len to, či v konkrétnych podmienkach okolnosti uvádzané a preukázané žalovanou (zistené všeobecným súdom) možno/nemožno považovať za ospravedlniteľný dôvod zmeškania lehoty na vyjadrenie k žalobe. V konaní vo veci návrhu na zrušenie kontumačného rozsudku všeobecného súdu vydaného pre zmeškanie lehoty na vyjadrenie k žalobe je teda skutočnosť spornosti tvrdení žalobkyne (sťažovateľky) právne irelevantná.

52. V napadnutom uznesení krajský súd ospravedlniteľný dôvod na zmeškanie lehoty na vyjadrenie identifikuje v konštatácii o „*nedostatočnej komunikácii medzi preberateľom zásielky a vedúcim pracovníkom*“.

53. Odhliadnuc od extrémnej strohosti, je uvedená konštatácia krajského súdu podľa názoru ústavného súdu nedostatočná, a tým aj ústavne neudržateľná. Miera voľnej úvahy všeobecného súdu nie je ani v prípade posúdenia ospravedlniteľnosti dôvodu zmeškania lehoty na podanie vyjadrenia neobmedzená. Uskutočňuje sa v hraniciach existujúceho právneho rámca a jednotlivých právnych noriem.

54. Sťažovateľka v tomto kontexte poukazuje na rozhodnutie ústavného súdu vydané vo veci sp. zn. I. ÚS 238/2019 a zdôrazňuje obdobnosť prejednávaneho prípadu s vecou, ktorá je predmetom tohto konania. Podľa názoru ústavného súdu dôvodne.

55. Vo veci vedenej ústavným súdom pod sp. zn. I. ÚS 238/2019 bola predmetom preskúmania ústavná udržateľnosť rozhodnutia vydaného vo veci návrhu na zrušenie kontumačného rozsudku podľa § 277 ods. 1 CSP z dôvodu, že žalovaná z ospravedlniteľného dôvodu zmeškala lehotu na podanie vyjadrenia, ako aj pojednávanie vo veci samej, na ktorom bol kontumačný rozsudok vyhlásený. Všeobecný súd v konkrétnej veci aj napriek konštatovaniu o riadnom doručení všetkých relevantných písomností do elektronickej schránky samotné doručenie (jeho účinky) *de facto* spochybnil existenciou ospravedlniteľného dôvodu, ktorý podľa názoru všeobecného súdu spočíval vo všeobecných pochybnostiach o prevádzkových nedostatkoch portálu slovensko.sk (body 3 a 4 nálezu ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 238/2019 z 10. septembra 2019).

56. Aj v konaní o tejto ústavnej sťažnosti je predmetom posúdenie ústavnej udržateľnosti rozhodnutia vydaného vo veci návrhu na zrušenie kontumačného rozsudku pre procesnú nečinnosť žalovanej (zmeškanie lehoty na podanie vyjadrenia), pričom aj v tomto prípade vo veci konajúce všeobecné súdy nemali pochybnosti o riadnom doručení všetkých relevantných písomností do elektronickej schránky (z bodu 8 uznesenia okresného súdu z 20. novembra 2018 vyplývajúcu skutočnosť riadneho doručenia písomností žalovanej 9. mája 2018 krajský súd v napadnutom uznesení nespochybnil). Aj v tomto prípade však napriek konštatovaniu o riadnom doručení relevantných písomností krajský súd doručenie, resp. jeho účinky *de facto* spochybnil existenciou ospravedlniteľného dôvodu spočívajúceho v nedostatočnej komunikácii „*medzi preberateľom zásielky a vedúcim pracovníkom*“. Ústavný súd s prihliadnutím na podobnosť skutkových a právnych okolností oboch vecí konštatuje, že závery vyslovené ústavným súdom v náleze sp. zn. I. ÚS 238/2019 z 10. septembra 2019 sú plne aplikovateľné aj v tomto konaní.

57. Ústavný súd v náleze sp. zn. I. ÚS 238/2019 z 10. septembra 2019 (k tomu pozri bod 65 citovaného rozhodnutia) pritom zdôraznil, že v prípade doručovania podľa § 105 ods. 1 CSP do elektronickej schránky podľa zákona o e-Governmente (o ktoré s prihliadnutím na body 4 a 44 tohto nálezu ide aj v tejto veci) musí žalovaný preukázať dôvod, pre ktorý zmeškal lehotu na podanie vyjadrenia podľa § 273 písm. a) CSP, teda že si elektronickejšiu úradnú správu nemohol objektívne prevziať z dôvodu, ktorý nenastal

na jeho strane alebo jeho pričinením [§ 33 ods. 1 písm. a) zákona o e-Governmente], alebo z dôvodu, ktorý mu objektívne neznemožnil prevziať si elektronickú úradnú správu, ale takéto prevzatie by bolo spojené s nepomernými ťažkosťami [§ 33 ods. 1 písm. b) zákona o e-Governmente].

58. Odhliadnuc od jeho strohosti, odôvodnenie obsiahnuté v napadnutom uznesení krajského súdu v kontexte výkladu (ne)existencie ospravedlniteľného dôvodu zmeškania lehoty na vyjadrenie v prípade doručovania písomností do elektronickej schránky právnu úpravu obsiahnutú v príslušných ustanoveniach zákona o e-Governmente v konkrétnych okolnostiach veci, a tým ani závery obsiahnuté v náleze sp. zn. I. ÚS 238/2019 z 10. septembra 2019 nezohľadňuje. Na podklade uvedeného preto napadnuté uznesenie krajského súdu nie je vo vzťahu k požiadavke ústavnej udržateľnosti záveru o existencii ospravedlniteľného dôvodu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie žalovanej odôvodnené ústavne súladným spôsobom.

59. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd konštatuje, že napadnutým uznesením krajského súdu došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto napadnuté uznesenie krajského súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a jemu zodpovedajúcemu § 133 ods. 2 a 3 písm. b) zákona o ústavnom súde zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie (body 1 a 2 výroku tohto nálezu).

60. Podľa § 134 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd zruší právoplatné rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah a vec vráti na ďalšie konanie, ten, kto vo veci vydal rozhodnutie, rozhodol o opatrení alebo vykonal iný zásah, je povinný vec znova prerokovať a rozhodnúť. V tomto konaní alebo postupe je viazaný právnym názorom ústavného súdu.

61. Podľa § 134 ods. 2 zákona o ústavnom súde ten, kto vo veci vydal rozhodnutie, rozhodol o opatrení alebo vykonal iný zásah, je viazaný rozhodnutím ústavného súdu podľa § 133 ods. 3 písm. a) až d); toto rozhodnutie ústavného súdu je vykonateľné dorúčením.

62. Na podklade uvedeného bude úlohou krajského súdu opätovne rozhodnúť vo veci odvolania podaného proti uzneseniu okresného súdu z 20. novembra 2018 vydanému vo veci návrhu žalovanej na zrušenie kontumačného rozsudku, majúc na zreteli, že spravodlivosť, ktorá je osobitne zvýraznená v čl. 6 ods. 1 dohovoru, je kritériom ukladajúcim každému všeobecnému súdu povinnosť hľadať také riešenie ním prejednávanej veci, ktoré nebude možné vyhodnotiť ako popierajúce zmysel a účel príslušných vo veci aplikovaných zákonných ustanovení (ustanovení Civilného sporového poriadku a zákona o e-Governmente). Úlohou krajského súdu bude predovšetkým po vrátení veci v kontexte posúdenia (ne)existencie ospravedlniteľného dôvodu zmeškania lehoty na vyjadrenie v prípade doručovania písomností do elektronickej schránky prihliadať na právnu úpravu obsiahnutú v príslušných ustanoveniach zákona o e-Governmente. Len týmto spôsobom sa totiž naplní požiadavka toho, aby v konkrétnych okolnostiach veci posudzovaná príčina zmeškania lehoty na vyjadrenie mala v sebe nevyhnutný aspekt (objektívnej) ospravedlniteľnosti.

V.

Trovy konania

63. Sťažovateľka v petite ústavnej sťažnosti navrhla, aby jej ústavný súd priznal náhradu trov konania.

64. Podľa § 73 ods. 1 zákona o ústavnom súde trovy konania pred ústavným súdom, ktoré vzniknú účastníkovi konania, uhrádza účastník konania.

65. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti nahradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania.

66. Ústavný súd pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal z § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Ústavný súd vychádzal zo základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby za rok 2019 v sume 163,33 € a za jeden úkon právnej

služby za rok 2020 v sume 177 € (1/6 výpočtového základu podľa § 11 ods. 3 vyhlášky) a tiež zo sadzby za náhradu hotových výdavkov (režijný paušál) za každý úkon právnej služby za rok 2019 v sume 9,80 € a za rok 2020 v sume 10,62 € (1/100 výpočtového základu podľa § 16 ods. 3 vyhlášky). Ústavný súd priznal náhradu trov konania za tri úkony právnej služby (prevzatie zastupovania, podanie ústavnej sťažnosti a vyjadrenie doručené ústavnému súdu 25. mája 2020). Celková suma náhrady trov konania tak predstavuje sumu 533,88 € (bod 3 výroku tohto nálezu).

67. Keďže sťažovateľka požadovala priznanie náhrady trov konania v celkovej sume 1 928,97 €, ústavný súd relevantnej časti návrhu na rozhodnutie vo veci priznania náhrady trov konania nad sumu 533,88 € nevyhovel (bod 4 výroku tohto nálezu).

68. Priznanú náhradu trov konania je krajský súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 CSP).

69. Keďže podľa § 73 ods. 2 zákona o ústavnom súde trovy konania pred ústavným súdom, ktoré vzniknú zúčastnenej osobe, uhrádza zúčastnená osoba, bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa návrhom zúčastnenej osoby na náhradu trov, ktoré jej v konaní pred ústavným súdom vznikli.

VI.

70. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť a vykonateľnosť dňom jeho doručenia poslednému z účastníkov konania pred ústavným súdom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. júna 2020

Miroslav DURIŠ
predseda senátu